

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. Стара Загора, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20235500500558 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на С. Г. К. срещу решение № 311/08.06.2023 по гр.д.№ 3410/2021 г. г. по описа на Районен съд - Казанлък.

Първоинстанционното решение се обжалва като неправилно поради постановяването му при допуснати съществени процесуални нарушения, в нарушение на материалния закон и необоснованост.

Излагат се оплаквания, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички доводи на жалбоподателя, и ги е отхвърлил неправилно и немотивирано, и в тази връзка е направил погрешен фактически извод относно притежаваната от С. К. квота от съсобствеността в наследствения имот.

Счита, че в производството не са участвали като необходими другари всички лица, които черпят права от направеният отказ от наследство, като в тази насока не са събрани доказателства.

Сочи, че е неправилен извода на съда за наличието на предпоставките на чл.56 от ЗЗД, т.к. разполага с друго имущество, от което кредиторът му може да се удовлетвори.

Претендира за отмяна на първоинстанционното решение и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен.

Претендира се присъждането на разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна – Д. Н. Д., действащ чрез адв. Е. К., с който въззиваемата страна излага

съображения, че обжалваното първоинстанционно решение е правилно, т.к. е постановено след обсъждане на всички фактически и правни доводи на двете страни, и не е налице погрешен фактически извод относно притежаваната от С. К. квота от съсобствеността в наследствения имот, който да влияе на правилността на решението.

Сочи се, че не са налице правни основания в производството да участват като необходими другари всички наследници, както и че такова възражение не е правено пред първоинстанционния съд, който няма задължение да следи служебно доколкото не се касае за задължително необход. другарство.

По отношение на правилното приложение на материалния закон и обосноваността на решението се излагат доводи, че установяването на достатъчно имущество, от което кредиторът може да се удовлетвори е възложено в доказателствена тежест на ответника, което не е било сторено от негова страна.

Претендира за потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждането на разноски.

В проведеното открито съдебно заседание не се явяват и не се представляват.

Съдът, като съобрази твърденията и възраженията на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима, т.к. е подадена в предвидения срок за обжалване, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, при наличието на правен интерес от въззивно обжалване.

Пред районния съд е предявен иск по чл.56 от Закона за наследството от Д. Н. Д. срещу С. Г. К., с който се претендира обявяване на относителната недействителност спрямо ищеца на направеният от ответника отказ от наследството на Г.С. К..

Ищецът е изложил твърдения, че е кредитор на ответника със съдебно признато вземане, за което му е издаден изпълнителен лист от 28.07.2016 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело. След проведено проучване на имущественото състояние на длъжника в изпълнителното производство било установено, че С. Г. К. притежава $\frac{1}{4}$ идеална част от недвижим имот. Установено било също така, че по наследство от покойния си баща Г.С. К. ответникът следвало да придобие $\frac{1}{3}$ идеална част от недвижим имот. Тъй като С. Г. К. направил отказ от наследството на баща си на 01.10.2019 г., то собствената му $\frac{1}{4}$ идеална част от недвижим имот се явявала несеквестрируема. Тъй като длъжникът не разполагал с друго секвестрируемо имущество, от което Д. Н. Д. да удовлетвори притезанието си, то и отказът на длъжника му от наследство се явявал относително недействителен. Соци, че за направеният от ответника отказ е научил от

самия него на 22.10.2021 г.

Ответникът е оспорил иска, като е възразил, че вземането на ищеца е погасено по давност; че иска е предявен след изтичане на преклузивния срок; че е налице друго негово имущество, от което ищецът да се удовлетвори.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил иска като е приел, че извършеният от С. Г. К. отказ от наследството на баща му Г.С. К. уврежда ищеца, т.к. той има вземане от ответника, което не може да бъде удовлетворено от личното имущество на последния, поради което е унищожил отказът от наследство.

Въззивният съд намира, че правно-релевантните факти са установени правилно от Районен съд – Стара Загора след извършен и съобразен с процесуалните правила пълен анализ на всички събрани доказателства, въз основа на който са направени обосновани фактически и правни изводи, последните от които изцяло в съответствие с материалния закон.

Ето защо и на основание чл.272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение.

От събраните в първоинстанционното производство доказателства безспорно е установено, че С. Г. К. дължи на Д. Н. Д. сумата от 6 600 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 08.10.2015 г. до окончателното ѝ изплащане; 576,55 лв. – мораторна лихва за периода от 28.11.2014 г. до 08.10.2015 г., както и разноси в размер на 964,50 лв. това вземане е съдебно установено с влязло в сила съдебно решение по гр.д.№ 2527/2015 г. по описа на Районен съд – Казанлък и за принудителното му събиране е издаден изпълнителен лист от 28.07.2016 г., послужил за образуването на изп.д.№ 240/2016 г. по описа на ЧСИ А.П., с рег. № 764 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора, а впоследствие и на изп.д.№ 1298/2020 г. по описа на ЧСИ Г.И., с рег. № 765 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора.

Установено е, че на 01.10.2019 г. С. Г. К. а направил отказ от наследството на своя баща Г.С. К., починал на *** г., който приживе е притежавал жилищен имот в гр. К.. След смъртта на Г.С. К. призовани към наследяване са били наследниците му по закон – К.С.К. – съпруга, С. Г. К. и А. Г. К. – синове.

Установено е, че по силата на договор за издръжка и гледане от 20.06.1986 г. С. Г. К. е придобил правото на собственост върху $\frac{1}{4}$ идеална част от жилищен имот в гр. К.. Налице са множество наложени възбрани върху този имот за обезпечаване на други негови задължения. С. Г. К. работи по трудово правоотношение, от което реализира месечни доходи под размера на минималната работна заплата за страната.

Не са налице други доказателства, които да установяват наличието на друго лично имущество на С. Г. К..

При така установените факти предявеният иск се явява основателен, т.к. Д. Н. Д. има ликвидно и изискуемо парично вземане от С. Г. К., което не може да бъде удовлетворено от притежаваното от длъжника имущество.

Направеният от въззивника К. отказ от наследството на баща му уврежда Д. Н. Д., т.к. обективно намалява имуществото, от което той може да се удовлетвори, а искът е предявен в предвидения по закон преклузивен срок.

Оплакванията във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички доводи на жалбоподателя, а ги е отхвърлил неправилно и немотивирано, и в тази връзка е направил погрешен фактически извод относно притежаваната от С. К. квота от съсобствеността в наследствения имот са неоснователни и голословни.

Направените с отговора на исковата молба възражения и оспорвания са обсъдени от първоинстанционният съд, а в проведените открити съдебни заседания ответникът не е участвал лично или чрез процесуален представител. Въпросът каква е притежаваната от С. К. квота от съсобствеността в наследствения имот е ирелевантен за предмета на доказване в производството и не би могъл да обуслови неправилност на решението.

Неоснователно е оплакването в жалбата, че в производството не са участвали като необходими другари всички лица, които черпят права от направеният отказ от наследство, като в тази насока не са събирани доказателства.

С иска по чл.56 от ЗН отказът от наследство се обявява за относително недействителен спрямо кредитора, а не за нищожен. Поради това не е налице засягане на лица, които черпят права от отказа от наследство, което да предпоставя участието им като задължителни необходими другари.

Неоснователно е и оплакването в жалбата, за неправилност на извода на съда за наличието на предпоставките на чл.56 от ЗЗД, т.к. въззивникът разполага с друго имущество, от което кредиторът му може да се удовлетвори.

По правилото на чл.154, ал.1 от ГПК доказателствената тежест за установяването на друго лично имущество, от което кредиторът може да удовлетвори вземането си, е на длъжника.

В настоящият случай С. Г. К. не е ангажирал никакви доказателства, че разполага с такова имущество.

Напротив, всички ангажирани от въззиваемия доказателства, установяват, че наличното имущество на длъжника му е несеквестрируемо, поради което именно посредством унищожението на отказа на С. Г. К. от наследството на баща му ще се обезпечи наличието на секвестрируемо имущество, което да бъде обект на принудително изпълнение.

По изложените съображения Окръжен съд – Стара Загора намира първоинстанционното решение за правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Относно разноските:

При този изход на делото въззиваемата страна има право на разноски.

Такива са претендирани за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна защита и съдействие от адвоката - пълномощник на Д. Н.

Д., поради което по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата адвокатското възнаграждение следва да се присъди на адв. Н. П. от САК, с адрес: гр. С., ***.

Подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение следва да бъде определено с оглед цената на иска /7564,50 лв./ и разпоредбите на чл.7, ал.2 т.2 и чл.9, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 792,34 лв., за оказана безплатна правна защита и съдействие за изготвяне на отговор на въззивна жалба, без процесуално представителство.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.1-во и чл.272 от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 311/08.06.2023 по гр.д.№ 3410/2021 г. г. по описа на Районен съд - Казанлък.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК и чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата С. Г. К., ЕГН – *****, с адрес: гр. К., *** да заплати на адв. Н. П. от САК, с адрес: гр. С., ***, адвокатско възнаграждение в размер на **792,34 лв.** / седемстотин деветдесет и два лева и тридесет и четири стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____